

1 km<sup>2</sup> area of 1:25,000 scale maps and 40–50 points in the 1:10,000 scale map, are needed to avoid resulting error loading.

Selection of lithological type sets based on drilling core intervals of the same length needs care. If the map is compiled from data of 5 m long intervals, then the "p" and "k" data (obtained from 1 m intervals using the two-third majority criterion) should be neglected. In the case of highly fluctuating documentation, it is better to choose smaller interval or to mark the different drilling core intervals in the documentation map.

It should be stressed out that the used mode of integrating point data into areal surfaces is only the common formal logical procedure. To express the real horizontal sizes of sand bodies, at least 60,000 drillings over 1 km<sup>2</sup> surface are necessary. Alternative to the examination of reliability of areal units applying the indicated empirical procedure is the study of sufficiently known real geological bodies (e. g. a thoroughly explored deposit of mineral raw), or appropriate simulation of sedimentation processes by mathematical methods.

## ZO ŽIVOTA SPOLOČNOSTI

J. Michalík — E. Halášová — A. Ondrejčíková: **Korelácia vertikálneho rozšírenia vrchnojurských až spodnokriedových organizmov v profile Hlboč v Malých Karpatoch** (Bratislava 22. 10. 1987)

Na seminári paleontologickej odbornej skupiny Slovenskej geologickej spoločnosti v Lip-tovskom Jáne v máji 1985 venovanom problémom kriedovej stratigrafie bol prijatý program komplexného biostratigrafického výskumu vybraných spodnokriedových profilov, ktoré by v budúcnosti mohli zohrať úlohu národných stratotypov pre Západné Karpaty. V rámci tohto výskumu by sa dali riešiť disproporcie v jednotlivých parabiostatigrafických škálach, založených na sukcesii rozličných skupín organizmov. Prvým z profilov sa stal profil na svahu Malej Lateršárne pri Smoleniciach v doline Hlboč, odkrývajúci oxfordské až hoterivské súvrstvia vysokého príkrovu.

Vrchnojurský úsek profilu zastupuje čorštýnske súvrstvie červených hľuznatých vápencov. Ich spodná časť („spodný hľuznatý vápenec“) na báze obsahuje okrem oxfordských mikrofosílií *Colomisphaera fibrata* (Nagy) a *Cadosina parvula* Nagy i rádiolárie *Podoburza triacantha* (Fischli) a *Emiliviva* sp. Ojedinele sa rádiolárie zachovali i v strednej, silicifikovanej časti sekvencie. Hoci sú v celej sekvencii bežné, sú zväčša kalcifikované a rekryštalizované. „Vrchné hľuznaté vápence“ na báze obsahujú kimeridžské mikrofosílie *Stomiosphaera moluccana* Wanner a *Carpistomiosphaera borzai* (Nagy), vyššie spodnotitónske *Parastomiosphaera malmica* (Borza), *Colomisphaera pulla* (Borza) a *Carpistomiosphaera tithonica* Nowak. V strednej časti

sa vyskytujú chitinoidey (*Ch. dobeni* Borza, *Ch. slovenica* Borza etc.), nad nimi *Praetintinnopsella andrusovi* Borza a napokon mikrofosílie vrchnotitónskej zóny Crassicollaria. Zvláštnosťou najvyššej časti sú brekciovité horizonty s materiálom starších častí súvrstvia.

Najstrmšie skalné steny tvorí súvrstvie Padlej vody. V bazálnej časti vystupuje sedimentárna brekcia z úlomkov vrchnotitónskych i spodnoberiaských vápencov, nad ňou ležia masívne rohovcové vápence zóny Calpionella. V hornej časti súvrstvia sa objavujú mikrofosílie zóny Calpionellopsis spolu s asociáciou nanokónov.

Veľkú časť spodnokriedovej sekvencie vysokej jednotky tvoria doskovité až bridlíkaté slienité rohovcové vápence. Obsahujú zriedkavé, zle zachované kalpionely zóny Calpionellites a asociáciu nanokónov *Nannoconus steinmanni*, *N. colonii*, *N. globulus* (vzorky z hĺbky 62, 63, 70, 82, 95, 96, 98, 113, 122, 125, 127 a 128 m). V najvyššej časti súvrstvia vystupujú biomikritové vápence, v ktorých z tintinid ostala už len *Tintinnopsella carpathica* (Murg. et Filip.). Tu sa podarilo nájsť vápnitý nanoplanktón zastúpený druhom *Ellipsagellosphaera keftalrempti* a neúplným jedincom *Manivitella pemmatoidea* (128 m). Nadložné súvrstvie (bohatské) v profile nevystupuje.

Hoci spodnokriedové horniny vysokej jednotky pre silnú rekryštalizáciu a tektonizáciu nie sú práve najlepším médiom na zachovanie makro a mikrofauny, mikro a nanoflóry, získané výsledky predsa len ukazujú cestu k nádejnej spolupráci odborníkov z rozličných špecializácií biostratigrafického výskumu, v ktorej treba pokračovať.